

Red, White & Royal Blue

A FILM
MOST
ELÉRHETŐ:

prime

*Az igaz szerelem
nem mindig diplomatikus.*

New York Times bestseller

Casey McQuiston

Casey McQuiston

Red,
White
& Royal
Blue

vörös, fehér, királykék

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

1.

A Fehér Ház tetején, a tetősétány egyik zugában, közvetlenül a télikert sarka mellett kilazult egy panel. Ha az ember ott böki meg, ahol kell, pont annyira el tudja húzni, hogy megtalálja az alákarcolt üzenetet. Egy kulccsal róhatták oda, vagy talán *Az elnök emberei* forgatásáról elcsent levélkéssel.

Az elnöki családok titkos története szerint mindenki halálos büntetés terhe mellett vállalta szinte mindennel kapcsolatban a titoktartás kötelezettségét, így nincs rá biztos válasz, ki írta. Valószínű, hogy csakis egy elnök gyereke vehette a bátorságot, hogy megszentégtelenítse a Fehér Házat. Van, aki esküszik, hogy Jack Ford volt, aki Hendrix-lemezeket hallgatott, és kétszintes szobája a tetőről nyílt, a késő éjszakai cigiszünetek megkönnyítésére. Mások szerint meg a kis Luci Johnson követte el, aki széles szalagot hordott a hajában. De nem számít. Az írás ott lapul titkos mantraként azoknak, akik képesek rá, hogy megtalálják.

Alex az ottlétük első hetében megtalálta. Sosem mondta el senkinek, hogyan.

Ez volt az:

1-ES SZABÁLY: NE KAPJANAK EL!

A második emeleti keleti és nyugati szoba általában az elnöki családé. Egyetlen hatalmas hálósobának épült Monroe alatt Lafayette márkíné látogatásaira, aztán később kettéosztották. Alexé a keleti, szemben az elnöki tárgyalóval, June-é meg a nyugati, a lift mellett.

Texasban nőttek fel, ahol ugyanígy a folyosó két oldalán helyezkedett el a szobájuk. Akkoriban June ambícióiról az árulkodott leginkább, hogy az adott hónapban épp milyen dekoráció volt a falakon. Tizenkét évesen az akvarelleket szerette. Tizenöt éves korában a holdnaptárakat és kristálytáblázatokat. Mikor tizenhat lett, ezeket a *The Atlantic*ből kivágott képekre, egy austini egyetemi zászlóra, Gloria Steinemre, Zora Neale Hurstonra és Dolores Huerta cikkeiből kivágott részletekre cserélte.

Alex szobája mindig ugyanolyan volt: megbízhatóan leginkább lacrosse-díjak és fakultációs anyagok halmai álltak benne. Még mindig ott porosodnak a házban, amit még mindig az otthonuknak hívnak. A nyakán, egy láncon, ami sosem látszik ki a ruhájából, Alex még mindig ott hordja a kulcsot, amióta Washingtonba költöztek.

June szobája ragyogó fehér és pasztellrózsaszín némi mentazölddel, a *Vogue* le is hozott róla egy anyagot: köztudottan a hatvanas évek lakberendezési kiadványai inspirálták, amiket June a Fehér Ház szalonjaiban talált. Alex szobájában volt valaha Caroline Kennedy gyerekbirodalma, később Nancy Reagan irodája, June neki is állt az

ördögűzésnek. Alex a falakon hagyta a természetfotókat, szép szimmetrikusan sorakoztak a kanapé felett, de sötétkékre festette Sasha Obama rózsaszín falait.

Az elmúlt pár évtizedben az elnök gyerekei tizennyolc éves koruk után jellemzően nem a rezidencián éltek, de Alex januárban kezdett Georgetownban, azután, hogy édesanyja letette az esküt, és nem lett volna értelme, hogy valamilyen egyszobás lakást fizessenek, és gondoskodjanak az őrzéséről. June ősszel költözött ide, miután végzett a Texasi Egyetemen. Sosem mondta, de Alex tisztában volt vele: azért költözött oda, hogy szemmel tartsa a testvérét. June mindenki másnál jobban tudta, hogy Alex nem képes távol tartani magát a tűztől, és szó szerint többször is elrángatta a nyugati szárnyból, ahol az irodák működtek.

A csukott ajtó mögött Alex felteheti a Hall & Oates lemezt a sarokban álló lejátszóra, és senki sem hallja, ahogy a *Rich Girl*t dúdolja, pont úgy, mint az apja. Felveheti az olvasószemüveget, amiről azt állítja, hogy nincs rá szüksége. Annyi aprólékos jegyzetet csinálhat színes jelölőkkel, amennyit csak akar. Nem ő lesz a világ legfiatalabb megválasztott kongresszusi képviselője, ha nem dolgozik meg érte, de senkinek sem kell tudni a küszködéséről. Még leesnének a szexszimbólum-részvényei.

– Szia! – szólal meg egy hang az ajtóban. Alex felnéz a laptopjából, látja, hogy June oldalog be a szobájába, kezében két iPhone-nal, hóna alatt egy kupac magazinnal, és egy tányért hoz. A lábával csukja be az ajtót maga mögött.

– Ma mit nyúltál le? – kérdezi Alex, és elhúzza June elől a papírhalmot, hogy a lány leülhessen az ágyra.

– Egy kis fánkot – jelenti June, és felmászik. Ceruzaszoknya van rajta hegyes orrú rózsaszín, lapos sarkú cipővel. Alex máris látja a

következő heti divathíradóban a lány mai szerelését, ez majd ihletet ad az Insta-celebeknek, hogy a dolgozó lányok tegyék le voksukat a lapos sarkú mellett.

Vajon mit csinált ma June? – tűnődik el a fiú. Említette, hogy cikket ír a *Washington Post*nak. Vagy a blogjához készít fotókat? Esetleg mindkettő? Alex sosem bírta követni.

A lány ledobja a köteget az ágytakaróra, majd nekilát, hogy átlapozza a magazinokat.

– Teszed a dolgod, hogy mozgásban tartsd az amerikai pletykai-part?

– Ezért tanultam újságírást – feleli June.

– És van valami izgalmas a hétre? – kérdezi Alex, miközben elvesz egy fánkot.

– Nézzük... Az *In Touch* azt írja, hogy... egy francia modellel randizok?

– És tényleg?

– Bárcsak! – June lapoz párat. – És azt írják, hogy elmentél ánuszfehérítésre.

– Ez, mondjuk, igaz – közli Alex csokiforgácsokkal teli szájjal.

– Gondoltam. – June fel sem néz, miközben válaszol. Átlapozza a magazinok nagyját, a kupac aljára teszi őket, és előveszi a *People*-t. Szórakozottan nézegeti, itt úgylát csak azt írják, amit az ő publicistájuk mond nekik. Unalmas. – Nincs túl sok minden ezen a héten... Ó, én vagyok a megfajtás a keresztretjtvényben.

June egyik haszontalan hobbija, hogy elolvassa a pletykalapokat, ezzel hol szórakoztatja, hol idegesíti az anyukáját, és Alex meg elég nárcisztikus ahhoz, hogy élvezze, mikor June felolvassa neki a lényegét. Ezek most többnyire vagy teljesen légből kapott hírek, vagy

olyasmik, amit a Fehér Ház sajtócsapata küldött szét, de előfordult már, hogy egy-egy mocskosabb pletykába is belebotlottak. Ha lett volna rá lehetősége, Alex legszívesebben az egyik olyan csillogó cikket olvasta volna a több százból, amelyiket valamelyik rajongó tett fel róla a netre a tökéletes fiúról, aki egyszerre lenyűgözően vonzó és csupa fiatal lendület, de June világosan közölte, hogy nem hajlandó ezeket felolvasni, hiába próbálta megvesztegetni a testvére.

– Akkor legyen a *US Weekly* – kéri Alex.

– Hmm.... – June előássa a lapot a halomból. – Ó, naát, címlapra kerültünk a héten! Nézd!

Odatartja Alexnek a csillogó borítót, ahol a sarokba biggyesztették kettejük portréját. June haja feltűzve, Alex meg kicsit elhasználtnak tűnik, de nagyon is jóképű: határozott áll és sötét fürtök. Alatta vastag, sárga betűkkel ez áll: AZ ELNÖKI CSEMETÉK VAD ÉJSZAKÁJA NEW YORK-BAN.

– Aha, a vad éjszaka – dől a magas, barna bőrrel borított ágytámlának Alex, és feltolja a szemüveget az orrán. – Két hosszú beszéd. Semmi sem lehet szexibb, mint a rákkoktél és egy másfél órás beszéd a széndioxid-kibocsátásról.

– Azt írja, hogy volt valami ügyed egy titokzatos barnával – olvassa June. – Az elnök lányát nem sokkal a gála után elragadta egy limuzin egy sztároktól nyüzsgő partira, de látták, hogy Alex, a huszonegy éves szívtipró besurran a W Hotelba, hogy egy titokzatos barna hölgygel találkozzon az elnöki lakosztályban, ahonnan csak hajnali négy körül távozott. A szállodai informátoraink jelentették, hogy egész éjjel szerelmes zajok szűrődtek ki a szobából, és a rossz nyelvek szerint a barna hölgy nem más volt, mint... *Nora Holleran*, Mike Holleran alelnök huszonkét éves unokája, a Fehér Ház

triumvirátusának harmadik tagja. Lehetséges, hogy újból lángra lobbant ez a kapcsolat?

– Igen! – rikkant fel Alex, mire June felnyög. – Egy hónapon belül összejött! Jössz nekem ötven dollárral, kislány!

– Állj. Tényleg Nora volt?

Alex visszagondol az előző hétre, mikor megjelent Nora szobájában egy üveg pezsgővel. Az az ügy köztük a kampánykörüton egymillió éve történt, rövid volt, és leginkább arról szólt, hogy essenek túl az elkerülhetetlen. Tizenhét, illetve tizennyolc évesek voltak, már a kezdetektől el volt átkozva az egész, mivel mindketten meg voltak győződve róla, hogy bárhova is jutnak, ők a legokosabbak. Azóta Alex rájött, hogy Nora száz százalékban okosabb nála, és nyilvánvalóan túlságosan okos ahhoz, hogy járjon vele.

Nem Alex tehet róla, hogy a sajtó nem bír erről leszállni, *imádják* ezt a sztorit: Alex és Nora, napjaink Kennedyjei. Úgyhogy, ha időnként leisszák magukat egy szállodai szobában, és együtt nézik *Az elnök embereit*, akkor hangosan nyögnek a fal mellett, hogy hírekkel etessék a tapintatlanul kíváncsiskodó pletykalapokat. Erről aztán tényleg nem Alex tehet. Ők egyszerűen csak személyes szórakozásukra használják ezt a kicsit sem pikáns helyzetet.

Az meg csak ráadás, hogy így sikerült csőbe húznia June-t.

– Talán – nyújtja el a magánhangzókat Alex.

June rácsap a magazinnal, mintha valami különösen elvetemült csótány lenne.

– Ez csalás, te farok!

– A fogadás az fogadás – feleli Alex. – Azt mondtuk, hogy ha lesz új pletyka egy hónapon belül, fizetsz nekem ötven dollárt. Jöhet Venmón is.

– Nem fizetek – puffog June. – Megölöm holnap, ha találkozunk.
Amúgy mit veszel fel?

– Hova?

– Az esküvőre?

– Milyen esküvőre?

– Hát arra – sóhajt June. – Tudod, az angol királyi család. Szó szerint ez van minden címlapon, amit mutattam.

Megint feltartja a *US Weeklyt*, ezúttal Alex tényleg látja a vezető hír hatalmas betűit. PHILIP HERCEG IGENT MOND! Mellette egy kép a hihetetlenül jellegtelen brit vőlegényről és a hasonlóan jellegtelen, szőke, mosolygó menyasszonyáról.

Alex megsemmisülten ejti ki a kezéből a fánkot.

– Ez *most* hétvégén lesz?

– Alex, reggel indulunk! Két eseményen kell megjelenünk még a szertartás előtt. Nem hiszem el, Zahra mióta nyaggat már ezzel.

– Francba! – nyögi a fiú. – Tudom, fel is írtam. Csak eltérítettek.

– Mivel? Hogy a legjobb barátnőmmel konspirálsz ellenem ötven dollárért a pletykalapokban?

– Nem, ezek iskolai kutatások, nagyokos. – Alex drámai mozdulattal a kazalnyi jegyzet felé int. – Római politika anyag, egész héten ezt csináltam. És amúgy azt hittem, hogy Nora a legjobb *közös* barátunk.

– Nem hiszem el, hogy tényleg jársz erre az órára – feleli June. – Lehetséges, hogy direkt elfeledkeztél a legnagyobb nemzetközi eseményről, csak mert nem akarsz találkozni a legközelebbi vetélytársaddal?

– June, én vagyok az Egyesült Államok elnökének a fia, Henry herceg meg a brit birodalom feje. Nem nevezheted egyszerűen

a vetélytársamnak. – Alex újra felveszi a fánkot, és elgondolkodva majszolja. – A vetélytárs azt jelentené, hogy akármilyen szinten, de vetélkedünk, és felveszi velem a versenyt, valójában pedig nem, mert tudod, ez csak egy túltényésztett figura, aki alighanem a saját képei-re veri ki magának.

– Fúj.

– Jó, csak mondom.

– Nem kell szeretned, csak vágj hozzá vidám képet, és ne okozz nemzetközi incidenst a bátyja esküvőjén.

– Édeske, mikor nem vágok én vidám képet? – Fájdalmasan hamis vigyor jelenik meg Alex arcán, és elégedetten nyugtázza, June milyen levert képet vág.

– Huh. Na mindegy, és mit veszel fel, már kiválasztottad?

– Igen, kiválasztottam, és Zahra már múlt hónapban jóváhagyta. Nem vagyok állat.

– Én még mindig nem döntöttem a ruhámról – feleli June. Előrehajol, kiveszi Alex kezéből a laptopot, nem törődve a fiú tiltakozásával. – Szerinted a bordó ruha legyen, vagy a csipkés?

– A csipkés, egyértelmű. Ez Anglia. És miért akarsz, hogy megbukjak? – nyúl Alex a laptopért, de June ellöki a kezét. – Menj, inkább posztolj az Instán! Borzasztó vagy.

– Csönd. Keresek valami filmet. Ez komoly, hogy a *Garden State* ott van a kedvenceid között? És milyen a 2005-ös filmklub?

– Utállak.

– Hm, tudom.

Az ablakon túl feltámad a szél, a gyepek kavarg, a kert hársfáinak lombjait tépi. A sarokban a lejártszón lejárt a lemez, tompa csend lett. Alex kikászálódik az ágyból, megfordítja a korongot, visszateszi a tűt, és elindul a B oldal, megszólal a *London, Luck & Love*.

Ha Alex őszinte akar lenni magához, elismeri, hogy még nem szokott hozzá a magángépekhez, akkor sem, ha már az anyja elnökségének harmadik évében járnak.

Nem utazik sokat, de amikor mégis, nehéz megállni, hogy ne szálljon a fejébe. Texas hegyei között született, egy egyedülálló anya és egy mexikói bevándorlófiú gyerekeként, mind pokoli szegények voltak – a luxusutazás az bizony még mindig luxusutazás.

Tizenöt éve, mikor az édesanyja először indult a választáson, az austini újság a Lometa Longshot nevet ragasztotta rá. Elmenekült a kisvárosból, ahol született, Fort Hood mellett, éjszakai műszakot vállalt egy hamburgerezőben, úgy végezte el a jogi egyetemet, és harmincéves korára már a legfelsőbb bíróság előtt tárgyalta a diszkriminációs eseteket. Ő volt az utolsó, akire számítottak, hogy előkerülhet Texasból az iraki háború alatt: egy hirtelenszöke, éles eszű demokrata magas sarkúban, kérlelhetetlen déli kiejtéssel és egy félig bevándorló kis családdal.

Úgyhogy még mindig szürreális érzés Alexnek, hogy valahol az Atlanti-óceán felett repül éppen, pisztáciát majszol feltett lábbal, egy magas támlájú bőrfotelben ülve. Nora a *New York Times* kereszt-rejtvényét fejté éppen vele szemben, barna loknik hullanak a homlokába. Mellette a hatalmas Cassius ügynök ül – röviden csak Cash –, hatalmas kezében tartja a saját példányát az újságból, igyekszik, hogy neki jöjjön ki előbb a megoldás. Alex laptopján meg van nyitva a római politikáról írandó dolgozata, a kurzor várakozón villog, de valamiért nem bír az iskolai feladatokra figyelni, mikor az óceán felett repülnek.

Amy, édesanyjuk kedvenc ügynöke ül a folyosó túloldalán, a haditengerezészetnél volt kommandós, és Washington-szerzte azt

pletykálják, hogy megölt már jó pár férfit. Golyóálló titánbőröndben magával hordja a kézimunka-felszerelését, ott hever mellette az ülésen, épp virágokat hímez egy szalvétára elmélyülten. Alex már látta, ahogy térden szúrta valakit egy hasonló hímezőtűvel.

June is velük utazik, egyik könyökére támaszkodik, és a *People* magazinba temetkezik, amit megmagyarázhatatlan módon magával hozott. June többnyire bizzar dolgokat választ úti olvasmányának a repülőre. Legutóbb egy ütött-kopott kínai társalgási zsebkönyvet hozott. Előtte meg egy század eleji regényt egy új-mexikói papról.

– És miről olvasol épp? – kérdezi tőle Alex.

June megfordítja a magazint, hogy Alex is lássa a duplaoldalas főcímet: KIRÁLYI ESKÜVŐ HISZTÉRIA! Alex erre felnyög. Ez rosszabb, mint a papos regény.

– Most miért? – mondja June. – Fel akarok készülni életem első királyi esküvőjére.

– Voltál szalagavatón, nem? – veti fel Alex. – Képzeld el ugyanazt a pokolban, és akkor még kedves voltam.

– El bírod hinni, hogy 75 000 dollárt költöttek csak a tortára?

– Ez lehangoló.

– És úgy tűnik, hogy Henry herceg egyedül jön az esküvőre, amittől mindenki be van gőzölve. Azt írják – vált át eltúlzott brit kiejtésre June –, hogy állítólag egy belga örökösnnel járt múlt hónapban, de a herceg szerelmi életének követői már nem is tudják, mit higgyenek.

Alex horkant egyet. Elképesztő örületnek tartja, hogy ennyien követik a királyi hercegek igencsak unalmas szerelmi életét. Azt érti, miért érdekli az embereket, hogy ő épp hova dugja a nyelvét... Neki legalább van személyisége.

– Talán Európa női lakossága rájött, hogy pont olyan vonzó, mint egy kupac nedves gyapjú? – veti fel Alex.

Nora erre leteszi a keresztretvényt, ő fejezte be elsőnek. Cassius odapillant rá, káromkodik egyet.

– Felkéred táncolni? – kérdezi.

Alex a szemét forgatja, egyszerre elképzei, ahogy a teremben forog, miközben Henry herceg édes semmiségeket duruzsol a fülébe a kriketről meg a rókavadászatról. Legszívesebben öklendezne erre a gondolatra.

– Álmában.

– Hé – állapítja meg Nora –, elpirultál.

– Ide figyelj – fordul Norához Alex. – A királyi esküvők borzasztóak, a hercegek, akiknek királyi esküvő dukál, rémesek, az imperIALIZMUS, ami lehetővé teszi, hogy hercegek egyáltalán létezzenek, szintén rémes. Itt minden rémes.

– Akkor ezzel meg is volt a TED Talk előadásod? – kérdezi June.
– Ugye tisztában vagy azzal, hogy Amerika is népiirtással jött létre?

– Igen, *June*, de legalább van bennünk annyi kurázsizs, hogy ne tartsunk fent monarchiát – dob a lány felé egy pisztáciát Alex.

Pár dologról tájékoztatják a Fehér Ház új munkatársait Alex és June kapcsán. Hogy June allergiás a földimogyoróra. Alex éjszakánként gyakran kér kávét. June főiskolai szerelme, aki szakított vele, mikor a lány Kaliforniába költözött, még mindig az egyetlen, akinek a levelei közvetlenül June-hoz érkeznek. És Alex régóta ki nem állhatja a fiatalabbik angol herceget.

Igazából ez nem ellenségeskedés vagy vetélkedés. Szó sincs ilyenről. Hanem idegesítő, nyugtalanító feszültség. Amitől Alexnek izad a tenyere.

A pletylapok – a világ maga – úgy döntöttek, hogy Alex Henry herceg amerikai megfelelője, mivel a Fehér Ház triumvirátusa áll a legközelebb a királyi család szerepköréhez Amerikában. Ezt ő sosem érezte igazságosnak. Alex karizmatikus, zseniális, sziporkázóan szellemes, elgondolkodtató interjúkat adott, és a GQ borítójára került tizennyolc évesen. Henry békés mosolya és gyengéd lovagiassága meg a szokásos jótekonysági megjelenések tökéletesen passzoltak a Henry herceg nevű, üres vászonhoz. Henry szerepét sokkal könnyebb eljátszani, állapítja meg Alex.

Tehát gyakorlatilag mégiscsak vetélkedés. Vagy mi.

– Rendben – mondja Alex. – Akkor mik az esélyek erre?

Nora elvigyorodik.

– Hmm... – Úgy tesz, mint aki erősen gondolkozik. – Kockázatbecslés: az elnök fia nem bír uralkodni magán, és tetteinek több mint ötszáz ember esik áldozatul. Kilencvennyolc százalék, hogy Henry herceg szívdöglesztően fest majd. Hetvennyolc százalék, hogy Alex mindörökre ki lesz tiltva az Egyesült Királyságból.

– Jobbak, mint vártam – jegyzi meg June.

Alex felnevet, a gép tovább hasítja az eget.

London döbbenetes látványt nyújt. A tömeg ellepi az utcákat a Buckingham palota körül, és szerte a városban, mindenki brit lobogót terít a vállára, és apró zászlókat lenget a feje felett. Mindenütt a királyi esküvő szuvenirjeit árulják: az alsónadrágtól a csokoládéig minden Philip herceg és az ara képe díszel. Alex alig bírja elhinni, hogy ennyi embert izgat szenvedélyesen egy ilyen nyilvánvalóan érdektelen esemény. Biztos benne, hogy nem gyűlne ilyen tömeg a Fehér Ház elé, ha ő vagy June házasodna; nem mintha valaha tervezne ilyet.

Maga a szertartás mintha örökké tartana, de legalább szép a maga módján. Nem mintha Alex nem hinne a szerelemben vagy a házasságban. Csak ez a Martha egy tökéletes arisztokrata lány, Philip meg afféle plakátherceg. Pont olyan szexi, mint egy üzleti tranzakció. Semmi szenvedély, semmi dráma. Az Alex ízlésének megfelelő szerelmi történet jobban hasonlítana egy Shakespeare-drámára.

Mintha évek teltek volna el, mire leültetik egy asztalhoz June és Nora közé a Buckingham-palota báltermében. Elég ideges és nyugtalan. Nora egy pohár pezsgőt nyújt neki, Alex hálásan elveszi.

– Tudja valamelyikőtök, mi az a vikomt? – kérdezi June az uborkás szendvics felett. – Legalább öttel találkoztam, és udvariasan mosolyogtam, mint aki tudja, milyen rang ez, amit emlegetnek. Alex, te tanulsz nemzetközi kapcsolatokat. Vagy mit. Szóval mi ez?

– Azt hiszem, az, amikor egy vámpír hadsereget szervez az örült szexrabszolgáiból, és uralomra tör – felel Alex.

– Ez helyes válasznak tűnik – véli Nora. Bonyolult alakzatot hajtogat a szalvétából az asztalon, fényes, fekete körömlakkja megvillan a csillár fényében.

– Bár vikomt lennék! – sóhajt June. – Akkor a szexrabszolgáim válaszolnának az e-mailjeimre.

– A szexrabszolgák jók a levelezésben? – kérdezi Alex.

Nora szalvétája lassan egy madár alakját veszi fel.

– Azt hiszem, ez érdekes megközelítés. Csupa tragikus, ledér e-mailt írnának. – Fojtott, izgatott hangra vált: – Ó, kérem, könyörgöm, vigyen el... vigyen el ebédelni, egyeztessünk anyagmintákat, maga szörnyeteg!

– Ki tudja, talán furán hatásos lenne – véli Alex.

– Valami baj lehet veletek – jegyzi meg gyengéden June.

Alex már épp nyitná a száját, hogy visszavágjon, mikor az udvari személyzettől megjelenik egy férfi az asztaluknál, aki igencsak szerencsétlen parókájában úgy fest, mint egy sötét, komor szellem.

– Miss Claremont-Diaz – szólal meg a férfi, aki nagyon úgy néz ki, mint akit Reginaldnak, Bartholomew-nak vagy valami hasonló-nak hívnak. Meghajol, a parókája csodálatosképp nem esik bele June tányérjába. Alex hitetlenkedő pillantással néz össze a lánnyal a férfi háta mögött. – Henry herceg ő királyi fensége kérdezteti, megtisztelné-e egy táncsal.

June szája félig tátva marad, halk magánhangzók törnek elő a tor-kából, mire Nora szarkeverő vigyorral közbevág.

– Ó, boldogan megy! – lelkesedik Nora. – Egész este reménykedett, hogy a herceg felkéri.

– Én... – szólal meg June, aztán elhallgat, mosolyra nyílik az ajka, de a szeme elszűkül, amikor Norára pillant. – Természetesen. Nagyon örülök.

– Nagyszerű – közli Reginald-Bartholomew, sarkon fordul, és a válla felett odaint valakinek.

És már meg is érkezik Henry teljes valójában: mint mindig, klasz-szikusan jóképű a méretre készített, háromrészes öltönyében, homokszínű, kócos hajával, kiugró arccsontjával és gyengéd, barátságos mosolyával. Vele született, hibátlan tartással áll, mint aki teljes pompában pattant elő a Buckingham-palota virágoskertjéből.

Összenéz Alexszel, mire valami idegesség vagy adrenalin tolul fel Alex mellében. Már talán egy éve nem beszélt Henryvel. A herceg vonásai még mindig dühítően szabályosak.

Henry méltóztatik felületesen odabiccenteni Alexnek, mintha az csak egy akármilyen vendég lenne, nem az az ember, akivel a *Vogue*

vezércikkéért versengett tinédzserkorában. Alex pislog, háborog, és nézi, ahogy Henry ostobán tökéletes vonalú állát June felé fordítja.

– Szia, June! – mondja a herceg, és lovagiasan a kezét nyújtja June-nak, aki erre elpirul. Nora úgy tesz, mint aki mindjárt elájul.

– Tudsz keringőzni?

– Én... biztosan boldogulok majd valahogy – feleli June, és óvatosan megfogja Henry kezét, mint aki azt gondolja, a herceg talán tréfálgat vele, bár Alex véleménye szerint ez a feltételezés csakis Henry humorérzékének túlértékelésén alapulhat. Henry a tömeg felé vezet June-t, a kavargó arisztokraták tengerébe.

– Most ez lesz? – kérdezi Alex, lepillantva Nora szalvétamadarára. – Eldöntötte, úgy fogja be a számat, hogy a nővéremnek udvarol?

– Ajjaj, kishaver! – mondja Nora. Átnyúl, megveregeti Alex kezét.

– Igazán aranyos, hogy azt hiszed, minden rólad szól.

– Így kellene lennie, komolyan.

– Ezt nevezem önbizalomnak.

Alex a tömeget pásztázza, Henry épp June-t forgatja a parketten. A lány semleges, udvarias mosolyt varázsolt az arcára, Henry pedig egyre a termet vizslatja June válla felett, ami még idegesítőbb. June lenyűgöző. Az lenne a minimum, hogy Henry rá figyeljen.

– Szerinted tetszik neki June?

Nora vállat von.

– Ki tudja? Ezek az arisztokraták fura népek. Talán udvariasság, vagy... ó, már világos.

Egy udvari fotós fordul be a terem közepére, és lekapja, ahogy a páros táncol. Alex tudja, hogy jövő héten nyilván eladják ezt a képet a *People*-nek. Akkor tehát erről van szó? Az elnök lányát használta fel, hogy beindítson valami hülye randizós pletykát, és a

reflektorfénybe kerüljön. Isten őrizzen attól, hogy egy hétig Philip uralja a címlapokat.

– Egész jól csinálja – jegyzi meg Nora.

Alex leint egy pincért, és úgy dönt, a fogadás hátralévő részét azzal tölti, hogy alaposan leissza magát.

Sosem mondta el senkinek – és nem is fogja elmondani –, hogy tizenkét éves korában látta először Henryt. De ez csak akkor jut az eszébe, ha részeg.

Biztosan már korábban is látta a fiút a híradóban, de rendszeren akkor először. June tizenöt éves lett, és a születési ajándékpénze egy részéből vakítóan tarka tinimagazinokat vásárolt. Korán kezdődött a pletykalapmániája. A magazin közepén miniposzterek voltak, amiket ki lehetett ragasztani az iskolai szekrények ajtajának belsejére. Ha az ember óvatosan szedte ki a kapcsolót a körmével, akkor nem szakadt el a papír. Az egyikben, pont a közepén, egy fiú fényképe virított.

Sűrű, homokszínű haja volt, nagy, kék szeme és meleg mosolya, krikettütőt tartott az egyik vállán. Életből elkapott kép lehetett, mert olyan boldog, sugárzó önbizalom áradt belőle, amit nem lehet pózként felvenni. Az alsó sarokban ez állt rózsaszín és kék betűkkel: HENRY HERCEG.

Alex nem igazán tudná megmondani, miért tért újra és újra vissza ehhez a képhez, de időnként beosont June szobájába, megkereste ezt a lapot, és végighúzta az ujját a fiú haján, mintha érezhetné a tapintását, ha elég élénken maga elé képzei. Minél magasabbra másztak a szüleik a politikai ranglétrán, annál világosabb lett Alex számára, hogy hamarosan megismeri őt a világ. És akkor néha arra a képre gondolt, és próbálta magáévá tenni Henry herceg magabiztosságát.

(Az is eszébe jutott, hogy valahogy kiszedi a kapcsokat, és elviszi a képet a szobájába, de sosem tette meg. Túl durvák voltak ehhez a körmei, nem olyan lányosan finomak, mint June-é, amilyen ahhoz kellett volna, hogy ki tudja hajlítani őket.)

Ám amikor végül először találkozott Henryvel – az első hűvös, közönyös szavak után, amiket tőle hallott –, Alex már úgy vélte, félreismerte, nem is létezik a fotón látható, jóképű, nyitott fiú. A valódi Henry gyönyörű, távoli, unalmas és zárkózott. Ez az az ember, akihez a pletykalapok folyton hasonlítják őt, aki azt gondolja magáról, hogy többet ér Alexnél, és mindenki másnál. Alex alig bírja elhinni, hogy valaha bármiben is hasonlítani akart rá.

Tovább iszik, egy darabig ezen gondolkodik, aztán kényszeríti magát, hogy ne gondoljon erre, eltűnik a tömegben, és csinos európai örökös nőkkel táncol.

Épp elszökken az egyik mellől, mikor kiszúrja a magányos figurát a torta és a pezsgőtorony mellett. Megint csak Henry herceg az, pohárral a kezében, nézi, ahogy Philip és az arája a bálteremben keringenek. Udvariasnak, félig-meddig érdeklődőnek tűnik, a szokásos visszataszító módján azt éreztetve, hogy épp máshol kellene lennie. És Alex nem bírja ki, muszáj lelepleznie.

Átvág a tömegen, levesz egy pohár bort egy tálcáról, és egy hajtásra félig kiissza.

– Ha már van itt egy pezsgőtorony – lép a herceg mellé Alex –, akkor legalább még egy kellene. Igazán kínos egy olyan esküvő, ahol csak egy torony van.

– Alex – szólal meg Henry őrjítően arisztokratikus kiejtéssel. Közelről látszik a mellénye a zakó alatt: buján aranyszínű és vagy egymillió gombja van. Rémes. – Nem tudtam, lesz-e hozzád szerencsém.

– Úgy tűnik, ez a te napod – mosolyog Alex.

– Igazán nagyszerű – bólint Henry. A mosolya makulátlanul ragyogó, fehér fogsort fed fel, direkt arra termett, hogy bankókra nyomtassák.

Az egészben az a legidegesítőbb, hogy Alex *tudja*, Henry utálja – *muszáj*, hogy így legyen, született ellenségek –, de a herceg nem hajlandó ezt egyértelműen kifejezni. Alex közelebről látja, hogy a politikában rengetegszer kell kedvesnek lenni olyanokkal, akiket az ember utál, de azt kívánja, bárcsak egyszer, egyetlenegyszer Henry úgy viselkedne, mint egy emberi lény, nem, mint valami kiglancolt játék baba, amelyet a palota szuvenírboltjában árulnak.

Túl tökéletes. Alex ki akarja pukkasztani.

– Nem fáradsz bele soha? – kérdezi. – Hogy úgy tegyél, mint aki felette áll ennek az egésznek?

Henry odafordul, Alexre néz.

– Egészen biztosan nem értem, mit akarsz mondani.

– Mármint itt állsz, eteted a fotósokat, közben úgy keringsz, mint aki utálja, ha vele foglalkoznak, pedig nyilván nem így van, hiszen az összes vendég közül pont a nővéremmel kellett táncolnod – magyarázza Alex. – Úgy viselkedsz, mint aki túl fontos ember ahhoz, hogy bármikor, bárhol jelen legyen. Nem fárasztó ez?

– Én... talán ennél kicsit bonyolultabb vagyok – próbálkozik Henry.

– Hogyne.

– Értem – keskenyedik el Henry szeme. – Részeg vagy.

– Csak mondom – folytatja Alex, és túlradó szívélyességgel Henry vállára könyököl, ami nem olyan könnyű, mint szeretné, mert Henry tíz dühítő centivel magasabb nála. – Legalább megpróbálhatnál úgy tenni, mint aki jól szórakozik. Időnként.

Henry bánatosan felnevet.

– Talán időnként megpróbálkozhatnál a vízzel a bor helyett, Alex.

– Tényleg? – Alex elhessegeti a gondolatot, hogy talán a bortól jött meg a bátorsága, hogy életében először rárontson Henryre, és félénk, angyali pillantást vet rá, ez megy neki. – Talán megbántottalak? Ne haragudj, engem nem érdekel az annyira, mint mindenkit. Tudom, hogy ezt furcsállod.

– Tudod, mit? – néz rá Henry. – Szerintem meg érdekellek.

Alex erre eltátja a száját, mire Henry szájának a sarka felfelé kunyorodik, gúnyos, kicsit gonosz mosolyfelére.

– Csak eszembe jutott – folytatja udvarias hangon Henry. – Nem tűnt még fel, hogy sosem én kereslek téged, és *fárasztóan* udvarias vagyok mindig, ha beszélünk? És mégis itt vagy, megint megkerestél. – Iszik egy korty pezsgőt. – Csak megfigyeltem.

– Hogy mi? Én nem... – dadog Alex. – Te vagy, aki...

– Szép estét, Alex! – közli Henry tömören, és elfordul, hogy továbbmenjen.

Alex agya elborul attól, hogy Henry azt hiszi, övé lehet az utolsó szó, és gondolkodás nélkül odanyúl, hogy megfogja hátulról Henry vállát.

A herceg hirtelen megfordul, és ezúttal szinte ellöki magától Alexet, és egyetlen ragyogó pillanatig Alex elégedetten nyugtázza, hogy megvillan Henry szeme, végre kitör belőle a valódi énje.

A következő, amire Alex emlékszik, hogy elbotlik a saját lábában, és nehézkesen pár lépést hátrál a legközelebbi asztalig. Túl későn veszi észre, hogy legnagyobb rémületére ezen az asztalon áll a jókora, nyolcemeletes esküvői torta, Alex Henry karja után nyúl, hogy megkapaszkodjon, de ettől csak mindketten elveszítik az egyensúlyukat, és együtt zuhannak a tortaállványra.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Alex lassított felvételként látja, ahogy a torta elhajol, meginog, remeg és végül elborul. Semmit, de semmit sem tehet, hogy megállítsa. A hatalmas édesség darabokra törve a földre zuhan, fehér vajkrém lavináját indítva útjára, mint valami cukros, 75 000 dolláros rémálom.

A teremben idegtépő csend lesz, amint Henry és Alex elesnek, le egészen a torta romjaira és a díszes szőnyegre. Alex még mindig Henry zakójának az ujját markolja. Henry pezsgőspoharából rájuk ömlik az ital, a pohár összetörik, Alex a szeme sarkából látja, hogy Henry arccsontján egy vágásból vér szivárog.

Alex csupa cukormáz meg pezsgő, és miközben a plafont bámulja, egy pillanatra csak arra tud gondolni, hogy legalább nem Henry és June tánca lesz a királyi esküvő fő sztorija.

A következő gondolata meg az, hogy az anyja ezért meg fogja ölni. Hidegvérrel.

Hallja, ahogy Henry halkan motyog mellette.

– A kurva rohadt életbe.

Homályos aggyal megjegyzi magában, hogy életében először hallja káromkodni a herceget, majd valakinek a kameráján felvillan a vaku.